Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 16. Den 15. Mai 1862. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En Samtale mellem Joseph Smith og Djævelen.

(Fra „the Mormon.")

Den temmelig lange Samtale, hvormed vi begynde dette Nr. af „Stjernen," vil udentvivl blive læst med Interesse af de Hellige. De, som ere bekjendte med Kirkens Opkomst og de latterlige Historier, som Præster og Redacteurer udspredte om samme, ville lettelig opdage dens Betydning, nemlig at afsløre hine usle, hjerteløse Mænd, som opponerede mod Joseph, hvilket er udført med mesterlig Haand af vor elskelige Broder Parley P. Pratt. Vi ansee det for overflødigt at gjøre videre Bemærkninger over denne Artikel, men ville lade Forfatteren selv tale. Red.

(Djævelen træder ind med et Bundt Placater, som han staaer i Begreb med at forsende med Posten.)

Ønskes øieblikkelig! Alle Løgnere, Tyve, Røvere, Bedragere, Mordbrændere, Hoerkarle, Skjøger, Kjeltringer, Drukkenbolte, Spillere, Falskmyntnere, Lediggjængere, Sladderhanke, Lommetyve, Landstrygere, geistlige Leiesvende med deres Tilhæng og alle andre vantroe, oprørske, uordentlige Personer opfordres til et Korstog mod

Joseph Smith og Mormonerne!

Hurtig, hurtig, eller vor Sag er tabt, og vort Herredømme kuldkastes af denne fordømte Bedrager og hans Medbrødre, thi allerede nu er hele Jorden og Helvede i største Forlegenhed!

(Joseph Smith kommer tilfældigviis forbi og hilser paa Hans sataniske Majestæt.)

Joseph. God Morgen, Hr. Djævel. Hvad nu? De synes at have forskrækkelig travlt. Hvad er det for Nyheder, De der har?

Djævelen (putter sine Placater i Lommen med et dybt Buk). O, god Morgen, Hr. Smith; jeg haaber, De har det godt? Aa — jeg — jeg var kun lidt ude — ude i mine egne Forretninger; eller oprigtig talt, jeg bereder mig netop til en aaben og ærlig Kamp mod Dem og Deres Samfund, ved hvilket al Gudsfrygtighed er i Fare og Religionen svarlig hindres i sin velgjørende Virken, og jeg vil sige Dem lige i Øinene, Sir, thi jeg hader al Tvetydighed, at De har forvoldt mig mere Bryderi end alle

Præster og Folk i hele mit Rige i mange Aarhundreder.

Joseph. Bryderi? Hvad Bryderi kan jeg have foraarsaget Deres Majestæt? Jeg har altid søgt at behandle Dem og alle andre Folk paa en artig Maade, ja selv mine værste Fjender; og det skal altid være min Stræben at haandhæve Mormonernes Valgsprog, at passe sine egne Forretninger. Hvordan kan dette være Dem til Besvær?

Djævelen. Ah, Deres egne Forretninger! Jeg veed ikke, hvad De anseer for Deres egne Forretninger, thi de ere saa indviklede; men jeg veed, hvad De har gjort og hvad De vil gjøre. De har forstyrret Christendommens Ro og nedrevet Menigheder og Samfund; De har vovet at betvivle Sandheden og Gavnligheden af de herskende Troessystemer, som have staaet deres Prøve i Aarhundreder, og har endog bevirket, at Tusinder efter Tusinder reise sig i aaben Kamp, ikke alene imod fornuftige Troesartikler, grundfæstede Religionsformer og orthodoxe og anerkjendte Meninger, men imod nogle af de frommeste, lærdeste og ærværdigste Præster, som baade jeg og hele Verden elsker, ærer og agter. Og ikke nok hermed, men De bringer mange Folk til at tænke, som aldrig have tænkt før, og De vilde gjerne bringe hele Verden til at tænke, om det lod sig gjøre, og hvor vilde saa sand Religion og sand Gudsfrygt være? Ak, den vilde ikke findes blandt Menneskene mere, thi dersom de fortsatte en saadan afskyelig Tænkning og Drøftning, som de have begyndt paa, siden De kom med deres „egne Forretninger," som De kalder det, ville de aldrig mere opholde den gode, gamle Vei, de i Ro og Mag have vandret paa i saa mange Herrens Aar, saa De kan selv indsee, Hr. Smith, at De vil tilintetgjøre mit Herredvælde og ikke levne mig en Fodbred paa denne Jord. Dette er det, som De har for Øie; men jeg har Mod nok til at modstaae Dem med alle de lovlige Midler, jeg har til min Raadighed.

Joseph. Virkelig? Deres Majestæt synes at være bleven meget religieus fornylig. Jeg antager, at nogle af deres christne Venner have storligen beløiet Dem, thi det er almindelig troet, at De har imod al Religion. Men —

Djævelen. Det er en Vildfarelse; der findes intet religieusere og mere gudhengivent Væsen i Verden end jeg, og Ingen, som er mere frisindet. Jeg er afgjort til Gunst for alle Troesbekjendelser, Systemer og Former i Christenheden, ligegyldigt af hvad Navn og Beskaffenhed de end monne være, saalænge de udelade dette vederstyggelige Lærdomspunkt, der forvoldte mig saamegen Uleilighed i gamle Dage, og som efter Aarhundreders Slummer atter er bragt for Lyset ved Dem. Jeg mener Læren om directe Aabenbaring fra Gud. Dette er afskyeligt, det er vanhelligt, det staaer i Strid med alle Secter og Partier i Christenheden. Jeg har aldrig kunnet taale det, og af denne Grund bidrog jeg Mit til at faae alle Propheterne og Apostlerne alvorligt afstraffede; thi saalænge det tillodes dem at benytte denne Aabenbaringsgave, gjorde de aldrig Andet end at blotte og bagtale mig og alle andre gode, hellige Mænd og aabenbarede alle vore Handlinger og Hensigter, som de kaldte ugudelige, men som vi ansee for den høieste Nidkjærhed og Gudsfrygt. Og naar vi saa dræbte dem for slige Forbrydelser som Drømme, Syner og Prophetier, opløftede man et Ramaskrig om Forfølgelse, og saaledes have vi det nu igjen med Deres elendige, bedragne Mormoner.

Joseph. Saa er altsaa Deres christelige Majestæt gunstig stemt mod alle Religioner uden denne ene?

Djævelen. Ganske vist. Jeg holder meget af lange Bønner, Kirkesang, Klokke-

ringning, Opførelsen af Kirker, Forsamlinger, Prædikener og kort sagt, jeg er meget ivrig for Missionens Fremme. Jeg kan ogsaa godt lide lange Ansigter, lange Kjoler og lærde Taler. Intet er mig kjærere end at see Folk, som hele Ugen have plaget sin Næste, udpresset den Fattige, vandret i Forfængelighed og Hovmod og overhovedet tjent mig af sit ganske Hjerte, jeg siger, Intet er mig kjærere end at see disse Folk gaae til Forsamling om Søndagen med et langt, helligt Ansigt, og see dem nedlægge en Deel af deres uretfærdig erhvervede Vinding paa Præstens Alter, medens denne med dybe Sukke og høitidelige Ansigtsfordreielser, udbryder: „Herre, vi have ikke gjort, hvad vi burde, og det, vi burde have gjort, have vi forsømt!“ og da, naar Tjenesten er tilende, see dem vende sig til deres vante Ugudelighed og fortsætte deres ryggesløse Færd hele Ugen igjennem, og naar næste Sabbath kommer, da at gjentage det samme forfra. Godt, svar mig nu oprigtig, Hr. Smith, indseer De ikke, at disse og alle Andre, som have Gudsfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft, ere mine christne Børn, og at deres Religion er en Hjælp for min Sag?

Joseph. Tilvisse; Deres Grunde ere klare og indlysende hvad disse Hyklere angaaer; men De vilde vel ikke være fornøiet med, at Folk blive omvendte til en eller anden Sect, og at de da satte deres Lid til dennes Lære og stole paa, at den frie Naade skal frelse dem? Har De ikke imod en saadan Fremgangsmaade?

Djævelen. Nei, hvorfor skulde jeg have Noget imod den Slags Religion, Hr. Smith? Jeg bryder mig ikke om, hvormeget de blive omvendte, hvormeget de raabe Herre, Herre, eller hvormeget de bygge paa den frie Naade, saalænge de ikke gjøre de Gjerninger, deres Gud har befalet dem. Jeg er vis paa dem alligevel tilsidst, thi De veed jo, alle Mennesker skulle dømmes efter deres Gjerninger. Hvad staaer der i deres gode, gamle Bibel? Siger den ikke: „Ikke Enhver, som raaber Herre, Herre, skal indgaae i Himmeriges Rige, men kun den, der gjør min Faders Villie, som er i Himmelen?“ Nei, nei, min Herre, jeg har ikke det Mindste imod Religionen, og allermindst mod den moderne Christendoms Former. Saalænge de fornegte Religionens Kraft, ere de mine Bundsforvandte. See hvormegen Uenighed, Strid, Had, Avind, Løgn, Blindhed og endog Blodsudgydelse har ikke været Frugten af disse Systemer; men derved vinder jeg Millioner for mig, medens vi paa samme Tid have Navn af gode Christne. Men De, min Herre, De er min Fjende, min aabenbare, svorne Fjende. De har endog fordristet dem til paa den vanhelligste Maade at rive Sløret af disse smukke Systemer og begyndt at gjøre aabent Angreb paa mit Rige, og det uagtet jeg havde næsten hele Christenheden tilligemed Geistligheden og Pressen paa min Side. Hvor tør De vove at reise en saadan Revolution uden Hjælp eller Bistand midt iblandt en utallig Hærskare af mine Undersaatter?

Joseph. Vel, Sir, jeg vidste, jeg havde Sandheden paa min Side, og at Deres Systemer og christne Former vare saa grundraadne, at man blot behøvede at løfte en Flig af Sløret, der dækker Deres Bedragerier, paa den ene Side, og at fremstille den simple, fornuftige Sandhed paa den anden, for at Menneskene paa eengang kunde see den umaadelige Forskjel, og medmindre de ligefrem foretrak Mørket fremfor Lyset, vilde de øieblikkelig forlade deres Rækker og slutte sig til Sandheden. Hvad er vel lettere at vise af Fortidens Historie, end at den Religion, som var grundet paa directe Aabenbaring, var det eneste System, Herren nogensinde indstiftede, og det eneste, hvoraf Menneskeslægten kunde have Gavn? Hvad er vel lettere at

vise, end at dette System frelste Kirken fra Oversvømmelse, Hunger, Ild, Krig, Tvedragt, Trældom, Tvivl og Mørke i fordums Dage, og det er den eneste retmæssige Maade, hvorpaa Herren styrer sit Eiendomsfolk i enhver Tidsalder og Uddeling.

Djævelen. Oprigtig talt, Hr. Smith, maa jeg indrømme, at hvad De der siger, er Noget, som hverken jeg eller nogen af mine dygtigste Theologer have været istand til at gjendrive med noget Argument eller Factum. Men saa maa De erindre, at Tradition og Vane i Forening med Moden og den offentlige Hyldest i alle Tider have havt større Vægt end rene Kjendsgjerninger og sund Fornuft. Heraf seer De, at vi endnu ere sikkre, saalænge vi fortsætte vort Raab fra Prædikestolene og i Pressen, thi alt Saadant, som De nys nævnte, er afskaffet og behøves ikke mere. Derfor kan Gud gjerne tale, Menneskene ville ikke høre; om Engle sendes, ville de ikke troe; om Syner gives, ville de ikke blive oplyste; om Propheter opløfte deres Røst, vil Ingen agte paa Advarslen. Saaledes seer De, at vi have dem ligesaa sikkert nu som i gamle Dage. Gud kan ikke sende noget Sendebud til dem, som vil blive hørt eller prøvet med den mindste Grad af Oprigtighed eller Tillid, saa hvad det Gode angaaer, de faae fra Gud, naar alt Samqvem er afskaaret med ham, kunde de ligesaa gjerne være uden Gud. Heraf kan De see, at jeg har fuldkommen Indflydelse og Herredømme over Menneskeheden ved langt kraftigere Midler end Argumenter og Fornuft, ja jeg tør endog lære dem, at det er Synd at tænke, drøfte og undersøge, da det vilde forstyrre deres hellige Andagt og fromme Sukke. De maa være meget ubekjendt med den menneskelige Natur, Hr. Smith, saavel som med Fortidens Historie, naar De kan antage, at Sandhed og Fornuft har synderlig Indflydelse paa Mængden. Erindrer De ikke, hvor fortræffelig vi afparerede Sandheden i Ephesus, da Paulus forsøgte at tale Folket tilrette i Theatret? Besynderligt, at De, med alle disse Exempler for Øie, tør vove at opløfte det samme Raab, som vi saa ofte have bragt til at forstumme, og det ovenikjøbet med ingen bedre Vaaben end Sandhed og Fornuft. De maa i Sandhed takke min christelige Taalmodighed, at jeg ikke for længe siden har brændemærket Dem; men vogt Dem for Fremtiden; det er ikke jagt, at jeg altid er saa mild.

Joseph. Men hvorfor er Deres Majestæt saa forbittret paa mig og mine Foretagender, naar De, som De siger, er fuldkommen betrygget for Folkets Vedkommende? Og hvorfor er De saa bange for Følgerne af min Optræden og Virkningen af mine Vaaben, medens De paa samme Tid erklærer, at De foragter dem som svage og unyttige? Det er desværre altfor sandt, at De tilsyneladende har Mængden paa Deres Side for Nærværende, og at Sandheden sjelden gjør nogen Fremgang. Hvorfor er De da ikke tilfreds og overlader mig at røgte mit Kald i Fred? Jeg har ikke Haab om at vinde Andre for Sandheden, end de Faa, som tænke, og disse have jo altid været Dem til Byrde.

Djævelen. Sandt nok; men tiltrods for alle mine og mine Medarbeideres Bestræbelser, gjør De daglig mine Rækker tyndere, ved at formere de Tænkendes Tal. Og ved denne Tænken blive ofte nogle af vore vigtigste Planer gjennemskuede og vi selv satte i største Forlegenhed, og hvem veed, hvad Nederlag, Skjændsel og Vanære der kan tilføies den hellige Sag, hvis det tillades Dem at fortsætte deres oprørske Gjerning.

Joseph. Men, Hr. Djævel, naar De har saamange Fordele paa Deres Side, hvorfor griber De da til saadanne usle, foragtelige og dumme Vaaben som Spaul-

dings Roman? De siger, De er en Gentleman, en Christen, en Theolog, og De burde for Deres egen og Deres Sags Skyld idetmindste bevare det ydre Skin af Ære og Paalidelighed. Tilstaa Sandheden for denne Gangs Skyld, min Herre; De veed fuldkommen godt, at denne Spauldingshistorie, hvori De fremstiller mig som en Bedrager, i Forening med Sidney Rigdon, og at vi søgte at udgive den som Mormons Bog, er heel og holden Løgn, en afskyelig Opdigtelse uden Spor af Sandhed. De veed ogsaa, at jeg fandt Nephiternes Original-Optegnelser og oversatte og udgav Mormons Bog efter dem, uden at have hørt det mindste, hverken om Spaulding eller hans Roman eller Sidney Rigdon. Dette var en uhæderlig, skjændig og æreløs Streg af Dem, ja Noget, som selv De, Hr. Djævel, maatte skamme Dem ved.

Djævelen. Godt, jeg indrømmer ærligt, Hr. Smith, at hvad De der siger er sandt, og at det ikke var den hæderligste Fremgangsmaade i Verden. Men det var Dem, der begyndte Kampen ved at offentliggjøre hiin afskyelige Bog, som vi strax saae afslørede aldeles hele vor falske og raadne Christendom, ja fortiede ikke engang det Factum, at vi i Løbet af de mørke Tidsaldere havde stræbt at berøve Bibelen dens Reenhed og Tydelighed, og vi bleve derfor yderst forskrækkede, og uden tilbørlig Overveielse sammenkaldte vi i vor Befippelse et hastigt Raad af Præster og Bladudgivere i Painesville i Ohio, og tænkende at næsten alle Vaaben vare tilladte i Krig, opfandt vi der Spauldingshistorien og fik narret den stakkels Bogtrykker Howe i Painesville til at paatage sig Forfatterskabet, endskjøndt Dr. Hurlbert (takket være min Hjælp) var den virkelige Forfatter. Men husk een Ting, Hr. Smith, husk, at vi ikke vare saa forhærdede eller samvittighedsløse som at udgive denne Roman som en afgjort Sandhed i Begyndelsen; vi udgav den kun som en Formodning, som en Sandsynlighed, og dette veed De, vi havde Ret til, og det faldt os aldrig ind at tænke paa, hvormeget Ondt den vilde afstedkomme. Det var nogle af mine ulykkelige Præster, der ere mere ubetænksomme, forhærdede og principløse end jeg selv, som bestandig tilføiede Noget i hver Udgave, indtil de tilsidst, uden mit Samtykke, erklærede det for den rene Sandhed, at Salomon Spaulding, Sidney Rigdon og De selv have lavet Mormons Bog af en Roman. Jeg er glad ved denne Sammenkomst med Dem, da det giver mig Leilighed til at rense mit Navn. Jeg erkjender med Skam, at jeg gjorde mig skyldig i en slet Streg ved at bidrage til at opfinde og udgive Spauldings Roman som en Sandsynlighed og ved at give mig af med Skurke, der staae langt under min Værdighed, hvadenten jeg betragter mig som en uindskrænket Fyrste, Christenhedens Overhoved, eller som en ret og slet ærlig og erfaren gammel Djævel, og for dette Feilgreb beder jeg Dem om Forladelse. Men jeg maa alvorligt frabede mig al Beskyldning for at have hjulpet til at skrive de Tillæg, som ere indrykkede i de senere Oplag af Bogen, hvori mine tidligere Formodninger gjøres til uomstødelige Kjendsgjerninger. Nei, Hr. Smith, jeg har saamænd aldrig befattet mig med en saa lumpen Affaire; jeg foragter det som et Værk, som ene og alene Præsterne og Redacteurerne maae staae til Ansvar for, og jeg troer neppe, at den meest forstokkede af Smaadjævlene i vort Rige vilde have nedladt sig til slig en Handling.

Joseph. Godt, jeg vil indrømme Deres Majestæt en Smule Ærekjærhed for een Gangs Skyld idetmindste, hvis det, De siger, er Sandhed; men hvordan kan De retfærdiggjøre Deres Handlemaade, naar De nedværdiger Dem saa dybt som at være de geistlige Leiesvendes og deres Tilhængeres

Ligemand og vedbliver at benytte denne Løgnehistorie, som De foregiver at foragte, for fremdeles at føre Folk bag Lyset med Hensyn til Mormons Bogs Oprindelse?

Djævelen. O, Hr. Smith, den sluges med saadan Graadighed af de fromme Secterere, at jeg synes næsten, det er Synd at forstyrre deres Nydelse og Glæde, og jeg kan ikke modstaae Lysten til at fortsætte Spøgen nu, da den er saa godt rodfæstet i deres Hjerte. De kan ikke forestille Dem, hvor vi Djævle ere færdige at briste af Latter, naar vi komme ind i en af disse prægtige Kirker, paatage os en hellig Mine, istemme Sangen og opsende de frommeste Sukke; naar dette er gjort, opdiskes Spauldings Roman med høitidelig Alvor fra Prædikestolen, medens den ærværdige gamle Præst paatager sig et Ansigt saa langt som Biliams Æsel. Alt gaaer i den gabende Forsamling for puur Sandhed, medens vi bøie vore Hoveder bag Stolene og smile og blinke til hverandre i al Stilhed, for ikke at forstyrre Andagten, thi saa slet som jeg er, vilde jeg dog aldrig forstyrre denne populaire Gudstjeneste, som Velanstændigheden byder os at respectere. Saa De seer, Hr. Smith, at vi have vort Morskab deraf, rigtignok paa Deres Bekostning; men naar Alt kommer til Alt, mene vi ikke noget Ondt dermed, endskjøndt jeg maa tilstaae, at det bidrager til at fremme vor Sag.

Joseph. Jeg vil forlade denne Gjenstand, da jeg ønsker Oplysning om andre Historier, der have faaet en udbredt Circulation ved Deres Præsters og Redacteurers Tjenstvillighed. Vi have saaledes den Historie om min Vandring paa Vandet, hvorved jeg druknede, samt de mange Historier om mine Forsøg paa at opreise Døde, hvilke altid mislykkedes, om mine Bestræbelser for at vise mig som en Engel, ved hvilken Leilighed jeg blev greben og stillet blot, og desuden har De tidt og ofte ladet mig dræbe, snart paa en, snart paa en anden Maade. Nuvel, gamle Hykler, De veed meget godt, at noget Saadant aldrig er hændt, eller Noget, hvoraf man kunde udlede slige Historier, ja hvad mere er, De veed, at jeg ligefrem benegter, at en Mands Mirakler, virkelige eller forgivne, er noget Beviis for hans guddommelige Kald, og at, hvis Mirakler forøvrigt gives, ere de kun skjenkede som en Gave af Herren, men aldrig udførte for at overbevise de Vantroe. Hvorfor tager De da Deres Tilflugt til slige uværdige Historier i Deres Optræden mod mig, naar De har saamange andre Fordele? Jeg beklager mig ikke over en saadan svag Modstand, som om den skulde kunne hindre min Virksomhed, men nævner det kun som Noget, der er godt skikket til at skade deres egen Sag.

Djævelen (leende). Ha, ha, ha, Hr. Smith! Jeg udgav disse Historier kun for Loiers Skyld, for at more mig lidt, uden mindste Tanke om, at Nogen paa den hele Jord kunde være saa dum at troe dem. Men tænk Dem min Forbauselse, da jeg fandt Præsterne, Redacteurerne og Folket saa blottede for al Dømmekraft og Smag, saa forgabede i Løgnen, og saa beredvillige til at gribe Alt, hvad der kunde tjene dem mod deres fælles Fjende, som de kalde Dem, at deres lettroende Hjerner kunde tage disse vore Opdigtelser for gode Varer og udbrede dem blandt Menneskene, der slugte dem ligesaa begjerligt som en ung Spurv sluger en Larve, naar den falder lige i dens vidtaabnede Mund, medens den dovner sig med tillukkede Øine. Heraf seer De, Hr. Smith, at jeg, uden at ville Dem noget specielt Ondt, har jeg min Fornøielse deraf og har desuden den uventede Lykke at høste store Fordele af Omstændigheder, som jeg aldrig havde gjort Regning paa, saa jeg haaber, De idetmindste vil tilgive mig min Daarskab og ikke tilskrive det Ondskab, hvor intet Ondt var tilsigtet. De veed, vi

Djævle ere nogle stakkels, arme Væsener i ethvert Tilfælde, og havde vi ikke vore skjemtsomme Paafund, vort Spil og vore Andagtsøvelser, vilde vi ikke have Noget at fordrive Tiden med.

Joseph. Ja, ja, jeg seer nok, De hellere søger Dem et Smuthul paa en eller anden Kant end at bære den Vanære og Skamplet, som De synes at have fortjent ved Deres Opførsel. Men, idet jeg slaaer en Streg over Fortiden, lad mig høre, hvordan De vil forholde Dem i Fremtiden, og om den Feide, der finder Sted mellem Dem og mig, skal fortsættes fremdeles? og om saa er, hvilke Forholdsregler agter De at anvende? De kjender min Handlemaade; jeg er for længesiden traadt i Skranken i Spidsen for en Haandfuld kjække Patrioter, der ere urokkelige som Polarstjernen og standhaftige som Gibraltars Klippe. De lee kun ad og foragte Eders elendige Opdigtelser, og uden andre Vaaben end simpel Sandhed og sund Fornuft og understøttede af guddommelig Aabenbaring, udfordre vi dristigt hele Eders Rige til Kamp, og ville aldrig forlade Valpladsen døde eller levende, før vi seire og fratage Eder enhver Fodbred Jord, som I have tilranet Eder. Dette er vor Beslutning, og endskjøndt De er min Fjende, er jeg ædelmodig nok til at gjøre Dem bekjendt dermed. De kan heraf see, at jeg ikke stoler paa noget uforudseet Tilfælde, uagtet alle de skinhellige Puds, De har spillet mig og Offentligheden.

Djævelen. Jeg er formeget af en Gentleman, Hr. Smith, til ikke at beundre Deres ædle Frimodighed og Uforfærdethed, og formeget af en Christen til ikke at paaskjønne Deres Aabenhjertighed. Men i Betragtning af, at De begyndte Striden, og jeg i Førstningen kun indskrænkede mig til Selvforsvar med det rene Motiv at værne om mit Rige, synes jeg dette maa i en vis Grad tjene til Undskyldning for hvad Vaaben jeg har brugt; og for at De ikke skal have Grund til at beklage Dem over min Handlemaade i Fremtiden, vil jeg ogsaa aabent fortælle Dem min Felttogsplan. Her skal De see, hvad jeg var ifærd med at gjøre i Norges, da jeg tilfældigviis traf Dem (her trækker han op sine Placater), og ved at gjennemlæse denne Bekjendtgjørelse, vil De see min Handlemaade. Hidindtil har jeg søgt at standse Deres Fremgang ved at behandle Deres Sag med Foragt, for muligt at qvæle den ved at anstille os, som om det var Noget, der ikke fortjente vor, de velunderrettede Christnes Opmærksomhed. Derfor har jeg i Almindelighed fremstillet Dem som en uvidende og skjorhovedet Person, og at Deres Tilhængere bestode af tankeløse og eenfoldige Almuesfolk. Men Factum er, at De har gjort saa mægtige Fremskridt og udøst en saadan Strøm af Kundskab, og samlet om Dem en saadan Skare talentfulde og dybsindige Mænd, at jeg ikke længere formaaer at skjule disse Kjendsgjerninger under en Hob Løgne, og af den Grund forandrer jeg nu min Angrebsplan. Jeg skal herefter stræbe at hæve Dem og Deres Fremgang til Skyerne og gjøre Dem saameget større end Virkeligheden, som jeg forhen satte Dem under samme. Har min tidligere Fremgangsmaade vækket Foragt og Spot mod Dem og derved unddraget Dem Offentlighedens Opmærksomhed, skal jeg fra nu af søge at vække Misundelse, Frygt og Forfærdelse, indtil hele Verden er færdig til at reise sig mod Dem og knuse Dem, ja som om I Mormoner vare en Legion Samson'er, anførte af en Bonaparte. Dette, haaber jeg, vil lettere kunne styrte Dem, end den uhæderlige Fremgangsmaade, jeg hidindtil har brugt; saa bereed Dem for det Værste.

Joseph. Jeg frygter ligesaa lidt for denne Fremgangsmaade som forhen for Deres Foragt; og veed De hvad, jeg skal bestræbe

mig for at gaae fremad i den Grad, at Deres tilsigtede Løgn om min overordentlige Indflydelse og Magt skal blive til Sandhed, og vil derved vorde beredt til at møde dem, De vil ophidse mod mig, og give dem en saa varm Modtagelse, at de aldrig skulle opdage Deres tilsigtede Løgn, men faae Beviis for, at Deres Foregivender om min Storhed er den rene Sandhed; saa gjør kun Deres Værste, jeg trodser Dem.

Djævelen. Godt, Tiden vil vise, enten Jorden skal regjeres af en Prophet under Sandhedens Scepter, eller om jeg og mine christne Venner fremdeles skulle have Herredømmet. Men glem ikke, Hr. Smith, glem ikke, hvad jeg vil sige, jeg besværger Dem for Deres eget Vel: vogt Dem for hvad De gjør, thi husk, jeg har Præsterne og Journalisterne paa min Side, paa nogle faa Undtagelser nær, samt Rigdom, Anseelse og Popularitet. Beregn godt Omkostningerne, førend De igjen optager Fjendtlighederne. Farvel, Hr. Smith, jeg maa hen og samle Recruter og berede mig til Felttoget.

Joseph. Farvel, Deres Majestæt.

(De tage Begge til sine Hatte og skilles ad.)

Djævelen (idet der falder ham Noget ind, vender pludselig om). O, Hr. Smith, endnu et Ord, med Deres Tilladelse. (Tiltaler ham i en sagte, fortrolig Tone, med Munden tæt ved Josephs Øre.) Naar Alt kommer til Alt, hvad gavner det at skilles som Uvenner? De søger jo efter Hveden og jeg efter Klinten; begge maae høstes. Ere vi ikke Medarbeidere? Jeg kan ikke bruge Hveden, og De kan ikke bruge Klinten, selv om vi havde dem. Vi samle hver vor Deel, kom derfor, giv den stakkels Djævel, hvad der tilkommer ham og lad os være Venner.

Joseph. Javel! Jeg ønsker ikke Deres, og De ikke Mine. En Mand, der er fri for Fordomme, vil give Djævelen hans Skyldighed. Kom, her er Venskabets høire Haand — De for Klinten, jeg for Hveden. (De ryste hjertelig hinandens Hænder.)

Djævelen. Vel, Hr. Smith, vi have nu passiaret temmelig længe, og ere tilsidst blevne enige. De er en høimodig og ædel Mand og vil ikke komme med en stikkende Beskyldning mod en stakkels gammel Djævel engang, og ikke snyde ham for hans Deel. Det er varmt i Dag, og det forekommer mig, det er min Tour til at traktere; lad os gaae ned i Mo'er Brewers Kjælder og faae lidt at drikke.

Joseph. Lad gaae, Hr. Djævel; De synes meget høimodig nu. (De gaae ned i Kjælderen.)

Djævelen. God Morgen, Madam Brewer. Maa jeg forestille Dem min gode Ven, Hr. Smith, Propheten.

Værtinden (smiler lidt og synes en Smule overrasket). Er det Dem, Hr. Djævel? Sid ned, De seer noget træt ud; men det er vel ikke Alvor, at dette er Hr. Smith, Deres største Fjende? De forbauser mig. Hvad ønsker De, mine Herrer? thi dersom I kunne drikke sammen, synes jeg, hele Verden burde være Venner.

Djævelen. Da vi begge ere Maadeholdsmænd og Religionens Forkjæmpere, tænker jeg, et Kruus godt Øl til os hver vil være bedst. Hvad siger De, Hr. Smith?

Joseph. Som Deres Majestæt behager.

Djævelen (holdende sit Kruus i Veiret). Hr. Smith, Deres Sundhed. Jeg foreslaaer en Skaal.

Joseph. Godt, fortsæt.

Djævelen. For min gode Ven, Joseph Smith: Maa alskens Ulykke ramme ham, og maa det aldrig tillades ham at betræde mit Rige, hverken i Tid eller Evighed, thi han kunde næsten faae mig

til at glemme, at jeg er en Djævel og gjøre en Gentleman af mig, medens han nok saa net omstyrter mit Herrevælde, samtidig med at han vinder mit Venskab.

Joseph. For Hans sataniske Majestæt: Maa han blive fordrevet fra Jorden og jaget tilsøes i et Steentrug med en Jernaare, og maa Truget synke og en Hai sluge baade Truget og dets kongelige Passageer og en Alligator sluge Haien, og maa Alligatoren blive indspærret i Nordvest Hjørnet af Helvede, Døren blive tillukt, Nøglen blive tabt og en blind Mand sendt ud for at søge efter den!

(Begge gaae.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Til Præstedømmet.

Nu, da vore udvandrende Sødskende ere vel befordrede, er det ønskeligt, om de, der arbeide i Viingaarden, særligt vilde rette deres Opmærksomhed paa Evangeliets Forkyndelse for dem, der endnu ikke have lært dets frelsende Grundsætninger at kjende, og vi formane vore Brødre til at benytte enhver Leilighed til at opmuntre, trøste og belære de Hellige, som ere tilbage i de forskjellige Dele af Missionen, og lære dem at forstaae, at han, hvis faderlige Omsorg udstrækkes til alle hans Skabninger, ikke vil forglemme sine trofaste Børn, som sætte deres Fortrøstning til ham.

Vi haabe, at de Ældste ville i al deres Prædiken bevare den Aand, som i saa høi Grad har charakteriseret Herrens Tjenere i enhver Tidsalder, nemlig Kjærlighedens, Godmodighedens, Langmodighedens, Sagtmodighedens og Overbærenhedens Aand, saa deres Vandel kan være exemplarisk og uden Dadel. I ville derved, kjære Brødre, neddrage Himmelens Naade og Velsignelse over Eder og tillige vinde alle gode Menneskers Agtelse, med hvilke I komme i Berørelse.

Tillad os at benytte denne Leilighed til at advare Enhver af Eder imod at stole formeget paa menneskelig Viisdom samt imod overdreven Selvtillid, men byg paa Herren og Sandheden af vor hellige Sag, og vor himmelske Fader vil hjælpe Eder at overvinde al Modstand; thi uagtet vor Sag er retfærdig, have vi dog mange Fjender; men bevæbnet med Retfærdighed og Sandhed vil hver enkelt Mand være som en Hærskare, og Gud vil skaffe os Seir.

Til Bogagenterne. Flere af Brødrene, som have overtaget Salget af vore Skrifter, have fra Tid til anden reqvireret flere Bøger og Skrifter, end de kunde afhænde, og have ikke formaaet at indsende den tilsvarende Sum Bogpenge, og Følgen heraf har været, hvilket letteligt kunde forudsees, at Conferencerne have paadraget sig en uhyre Boggjeld, som er i stadig Stigen. Saaledes have Bøger og Skrifter

henligget paa vore Agenters Hylder, indtil en stor Deel af dem ere blevne opslidte og ubrugelige. Vi ønske derfor, at Agenterne for Eftertiden ville indsende hvert Qvartal Beløbet for de i samme Tidsrum modtagne Skrifter, thi uden at iagttage denne Forholdsregel, vil Eders Boggjeld voxe i det Uendelige. Vi troe gjerne, at vore Brødre hidindtil have gjort Alt i bedste Hensigt, men ville ikkedestomindre raade Eder til at være mere vaersomme for Eftertiden og ikke reqvirere Mere, end I kunne afsætte i kort Tid.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 237.)

Aabenbaringer og Tilkjendegivelser af Guds Kraft i de sidste Dage.

Bibelen. Aab. 11, 3. „Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle prophetere tusinde to hundrede og tresindstyve Dage, iførte Sække.

7 V. „Og naar de faae fuldendt deres Vidnesbyrd, skal det Dyr, som opstiger af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaae dem.

8 V. „Og deres Legemer skulle ligge paa den store Stads Gader, hvilken i aandelig Mening kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor vor Herre er korsfæstet.

9 V. „Og nogle af Folkeslagene og Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne skulle see deres Legemer tre Dage og en halv, og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Graven.

10 V. „Og de, som boe paa Jorden, skulle glæde sig over dem og fryde sig; og de skulle sende hverandre Gaver, fordi disse to Propheter vare dem til Plage, som boe paa Jorden.

11 V. „Og efter de tre Dage og en halv kom Livs Aand fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og en stor Frygt faldt paa dem, som saae dem.

12 V. „Og de hørte en stærk Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger hid op. Og de stege op til Himmelen i en Sky, og deres Fjender saae dem.

13 V. „Og i den samme Stund skete et stort Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og der blev ihjelslaget i Jordskjælvet 7,000 Personer; og de Andre bleve forfærdede og gave Himmelens Gud Ære."

Aab. 14, 6. 7. „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, der boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

Aab. 18, 1-4. „Og derefter saae jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt, og Jorden oplystes af hans Glands. Og han raabte med Styrke, med høi Røst og sagde: Den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig og et Fængsel for alle urene Aander, og et Fængsel for alle

urene og afskyede Fugle! — — — Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager."

Es. 40, 1. „Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige;

2 V. „taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt; thi dens Misgjerning er forligt, thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle sine Synder.

3 V. „Der er hans Røst, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark.

4 V. „Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og hver Høi skal fornedres, og hvad som er krumt skal blive jevnt, og det Knudrede skal blive som en slet Dal.

5 V. „Og de skulle see, ja alt Kjød tillige, det, som Herrens Mund haver talet."

Mal. 3, 1. „See, jeg sender min Engel, at han skal berede Veien for mit Ansigt, og strax skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til, see, han kommer, sagde den Herre Zebaoth." (See det Følgende.)

Mal. 4, 5. 6. „See, jeg sender Eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Ban."

4 Moseb. 14, 21. Al Jorden skal opfyldes med Herrens Herlighed.

Es. 11, 9. Herrens Kundskab skal skjule Jorden.

Jer. 31, 31. „Jeg vil gjøre en ny Pagt med Israels Huus."

Jer. 16, 16. Herren vil sende mange Fiskere og Jægere for at indsamle Israel.

Amos 3, 7. Herren vil Intet gjøre, uden først at aabenbare sin Villie til sine Propheter.

Ap. Gj. 2, 17. I de sidste Dage skal Herren udgyde sin Aand over alt Kjød.

2 Thess. 1, 7. 8. Jesus skal aabenbares i Himmelens Skyer i al sin Magt og Herlighed.

(Fortsættes.)

Gjenstridighed.

(Fra „Millennial Star.")

„Gjenstridighed er som en Trolddoms Synd." Samuel.

Der er noget særdeles Interessant i at studere, hvad man kunde kalde „Menneskeslægtens Religionshistorie." Man kan i den finde alle Slags Charakterer fremstillede, de meest modstridende Grundsætninger hyldede, og de allerurimeligste Systemer, iførte Religionens hellige Dragt, forfegtede af deres respective Tilhængere med lige stor Halsstarrighed. Ved Betragtningen heraf vil enhver oprigtig Helligs første Følelse være Taknemmelighed mod Herren, fordi Mørket, hvori han, tilligemed alle andre Mennesker, var indhyllet, er bleven gjennembrudt af den guddommelige Sandhed, som har aabnet hans Forstand, og gjort ham skikket til at be-

dømme Verdens sande Tilstand og viser ham Veien, som fører til Liv og Udødelighed.

Hvo kan vel, uden den, der selv har erfaret det, fatte den Fryd og Lyksalighed, man føler ved at afryste Satans Aag og faae Deelagtighed i den herlige Frihed, som Guds Børn nyde?

Tanken om Evigheden og en Tilværelse hiinsides Graven maa være af overordentlig Interesse for Enhver, der ikke er gaaet under i Syndens Malstrom, eller sunken i Skjændselens og Fortvivlelsens Afgrunde, og han onsker udentvivl al mulig Oplysning og Kundskab om en saa ubekjendt Gjenstand. Men hvor skal man erholde den attraaede Kundskab? Her staaer jeg midt i en Verden af Godt og Ondt; jeg er en af dem, hvis Virketid er af saa kort Varighed, hvis Livstraad kan blive afskaaret hvert Dieblik; jeg hører om evigt Liv, om en Tilværelse herefter, hvor der baade skal være Salighed og Qval; min Fornuft hilser denne uvisse Fremtid, mit Hjerte banker af Forhaabning om, hvad der vil komme, — men hvor skal jeg hen for at erholde Kundskab om denne vigtige, men dunkle Gjenstand? hvor finder jeg en Lods, der kan styre mit skrøbelige Fartøi ind i den evige Hviles sikkre Havn?

Religionen, vil man maaskee svare mig, er den Veileder, Du behøver, den eneste Kraft, som paa nogen mulig Maade kan frelse Dig fra at synke i Mørkets og Fortvivlelsens Afgrund. Sandt nok, men hvor skal jeg finde denne Hjælper, og hvorpaa skal jeg kjende den forønskede Veileder? Vil han komme til mig, ifort Sandhedens Glorie? Ville Ordene strømme fra hans Læber som et Væld af Himmelens ufeilbarlige og evige Kundskab? Om saa er, da søger jeg visselig forgjeves i hele Christenheden efter denne uskatterlige Lærer!

Naar jeg betragter alle Religionssamfund paa Jorden, finder jeg, at de forkynde usammenhængende og modstridende Lærdomme, som kun tjene til at forvirre Sindet, og mine Forhaabninger bortdunste i Vankundighedens og Partiaandens Taage. Men i Himmelens Raad maa der være Skjønhed, Orden og Sandhed; Saliggjørelsens store Plan maa være samstemmende med Guds Viisdom og maa være foreenlig med al anden Sandhed.

Lad os for et Dieblik betragte vore Omgivelser, og vi see en Kirke af stor Ælde, som gjør Krav paa hele Menneskeslægten og udgiver sig for at være den eneste af Himmelen bemyndigede til at bringe Saliggjørelse til Verden; den paastaaer at være i Besiddelse af det hellige Præstedømme og banlyser Alt, hvad der befinder sig udenfor dens Omraade, og opfylder derved Apostelens Ord: „Han modsætter og ophøier sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud."

Vi see atter den modsatte Yderlighed. Vi see, hvorledes Skarer, som i deres Kamp mod det gamle System, hvorfra de selv ere udsprungne, have tabt alt Begreb om Ordenen i Guds Rige eller i Saliggjørelsens Plan, og de forkynde deres Tilhængere, at det er fuldkommen Nok blot at troe paa Jesus Christus; men de lære hverken hans Bud eller opreise en eneste Veiviser til Veiledning for den ængstede Vandrer.

Men midt i al denne Forvirring hvad see de Hellige? At Himlene ere aabne, at en Engel fra Herlighedens Rige er nedsteget til Menneskene med Budskab fra det Høie, og at han har gjengivet Myndigheden til at organisere og opbygge Guds Rige. Derfor er det hellige Præstedømme gjengivet til Jorden, at Herrens Tjenere kunne blive udrustede med de fornødne Egenskaber til at forkynde den evige Sandheds Grundsætninger og forvalte Rigets Ordi-

nantser, saa de Trofaste, de Ydmyge og Rene kunne blive frelste. Dette have de Hellige i de sidste Dage skuet og erfaret; de have seet, at Guds Rige er et Ordens-rige, og at Myndigheden, hvormed det styres, er Fuldmagten fra ham selv. Af hvad Natur maa altsaa ikke Gjenstridighedens Synd være? Regnes den ikke med Rette for ligesaa stor som en Trolddoms Synd? og er ikke Trolddom et formildet Udtryk for Mørkets Magter? og gaae ikke Mørkets Bestræbelser altid ud paa at omstyrte Guds Rige? Af hvilken afskyelig Natur, spørge vi atter, maa altsaa Gjenstridighed være hos En, der har sluttet sig til Herrens Gjerning i disse Dage?

Det er det første Skridt til Frafald, og vil, uden øieblikkelig Omvendelse, ganske vist føre dertil. Lad Satan først faae saa megen Indflydelse over En, at han kan vække denne Følelse i hans Hjerte, og han har da ikke stort andet at gjøre, end blot at puste til den ulmende Glød. Et saadant Individs Forstand bliver omtaaget, hans Følelser bittre, alle Ting ere forkeerte, og før han veed af det, finder han sig maaskee afskaaret fra Christi Kirke og overladt til Satans Tugtelse.

Vi advare alle vore Søskende for denne farlige Synd. See tilbage paa denne Kirkes Oprettelse i de sidste Dage; tilbagekald i Erindringen de herlige Lærdomme, Herrens Prophet gav, medens han var her i Kjødet; giv fremdeles Agt paa de tolv Apostlers Qvorum, paa hvis Skuldre Rigets Nøgler hvile; glem ikke, at de fulgte Propheten igjennem alle Trængsler, at de modtoge de sidste Lærdomme af hans Mund for Rigets Fremgang Verden, og at det var en Trøst og Glæde for ham i hans sidste Timer, at han trygt kunde overgive Alt i deres Hænder og forlade denne Sorgens og Trængslens Skueplads for at udrette sin Faders Villie bag Sløret.

Vi have indseet Vigtigheden af dette Raad, og ville paa det Indstændigste formane de Hellige til ikke at nære nogensomhelst gjenstridig og opsætsig Aand mod Kirkens retmæssige Authoriteter, for at ikke den Almægtiges Vrede skal ramme dem i Tiden eller Evigheden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 239.)

„Vi ville tillige anbefale til Eders Overveielse Rigtigheden af, at de Hellige indhente al den Oplysning, de kunne, om alle de Fornærmelser og Mishandlinger, som ere blevne forøvede mod dem af denne Stats Befolkning, og ligeledes om Beløbet af den Skade, der er tilføiet dem saavel paa Gods og Eiendom som paa deres gode Navn og Rygte; samt saavidt muligt at skaffe sig Kundskab om deres Navne, der have taget Deel i Forfølgelserne. Det var maaskee bedst at nedsætte en Committee, som kunde undersøge disse Ting og samle Brødrenes Beretninger og edelige Vidnesbyrd, saavelsom alle æreskjændende Smudsartikler, der ere udspredte om os, samt af hvem de ere skrevne, og derefter at fremlægge den samlede Frugt af djævelsk Ondskab og afskyelige Mordforsøg, som man har paaløiet os, ikke alene for Offentligheden, men for Landets høieste Authoriteter, som det sidste Middel, vor himmelske

Fader har tilraadet os, før vi kunne gjøre fuldt Krav paa den Forjættelse, som skal kalde ham frem af hans lønlige Sted, samt før at hele Nationen kan lades uden Undskyldning, naar han blotter sin mægtige Arm.

„Dette er en Pligt, vi skylde Gud og Englene, ved hvem vi skulle faae Kraft til at være standhaftige, og ligeledes os selv, vore Hustruer og Børn, som ere nedbøiede af Bekymring, Sorg og Angst, som Følge af Tyranniets og Undertrykkelsens Morderhaand, der understøttes af den Aand, som er saa stærkt udpreget i Fædrenes Troesartikler, og som er gaaet i Arv til Børnene og har fyldt Verden med stedse stigende Forvirring og er Kilden til al herskende Fordærvelse, indtil hele Jorden vaander sig under Synden. Denne Aand er et Jernaag, en stærk Lænke, hvormed Helvede binder Syndens Tjenere.

„Ja det er en Pligt, som vi ikke alene skylde vore Hustruer og Børn, men Enkerne og de Faderløse, hvis Forsørgere ere blevne ihjelslagne under dens Jernhaand, hvilken Forbrydelse i Forbindelse med mangen en anden sort Daad kunde bringe selve Helvede til at gyse og Djævelens Haand til at lammes af Rædsel. Det er ligeledes en Pligt, som vi skylde den opvoxende Slægt og alle Rene af Hjertet, hvoraf mange endnu findes blandt alle Secter og Partier, hvilke ere forblindede ved Menneskers Underfundighed og ene holdte fra Sandheden, fordi de ikke vide, hvor de skulle finde den. Det er vor Livsopgave at bringe Alt hvad der er skjult for Lyset, og Himmelen vil visselig aabenbare os det.

„Disse Pligter bør varetages med megen Alvor. Lad Ingen ansee dem for ringe, thi der ligger Meget i Fremtiden for de Hellige, som beroer paa deres Vandel nu. I vide, Brødre, at et mægtigt Skib, har stor Nytte af et lille Roer i Storm og Uveir, naar det stilles efter Vinden og Strømmen.

„Lad os derfor, elskelige Brødre, med Glæde gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt, og da kunne vi med tillidsfuld Forventning imødesee vor Frelse og Blottelsen af Guds Arm.

„Vi ville endvidere foreholde Brødrene det Urigtige i at stifte Partier og mindre Samfund, forpligtede til Sammenhold ved Pagter, Eed, Hemmeligheder, Straf o. d., og lad Fortidens Erfaringer og Lidelser, forvoldte ved Dr. Avards Ryggesløshed, være nok, og lad vor Pagt være den „evige Pagt," som indeholdes i de hellige Skrifter og det, Herren har aabenbaret til os. Sandt Venskab svækkes i det Øieblik, man søger at knytte det stærkere ved Straf, Eed eller hemmelige Forbindelser.

„Eders ydmyge Tjenere agte fra nu af at forkaste Alt, hvad som ikke stemmer overeens med Jesu Christi Evangeliums Fylde, og som ikke er af en aaben og ærlig Natur. De ville ikke tie, naar de see Synden opløfte sit Hoved, hverken af Frygt for Forrædere eller for Følgerne af at revse dem, der lønligt krybe ind i Hjorden for om muligt at ødelægge den. Vi troe, at de Hellige af tidligere Erfaring have lært Nok, til herefter aldrig at undlade at adlyde Sandheden, hverken paa Grund af Folks Omdømme eller for Vindings Skyld. Vi bør ligeledes vogte os for de Fordomme, som undertiden opstaae hos os, og som ere saa eiendommelige for den menneskelige Natur — Fordomme imod vore Venner og Slægtninge i Verden, som ere af andre Anskuelser end vi i Troesfager. Vor Religion er mellem os og vor Gud — deres Religion mellem dem og deres Gud.

„Der er en reen og hellig Aand, som sammenknytter alle dem af vor Tro, som vandre oprigtigt for Herren. Denne Aand nærer ingen Fordom mod Nogen, men aabner vort Sind og skjænker os langt

liberalere Følelser mod alle anderledes Troende, end disse nære for hverandre. Disse Følelser ere af guddommelig Natur og stemme meest overeens med vor himmelske Faders Sind.

„Heri ligger tillige et Princip, som vi ere forpligtede til at udøve mod alle Mennesker i vort daglige Liv. Dette Princip sikkrer alle Secter, Partier og Troesbekjendere lige og ubrødelige Rettigheder i dette Liv; det paalægger os Forpligtelser mod hverandre i timelige Sager, medens de ovennævnte Principer ikke tilintetgjøre det sidste, men sammenbinde os stærkere og paalægge os ikke alene Forpligtelser mod hverandre indbyrdes, men gjøre os ansvarlige for Gud.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et godt Vink. En Præst, som prædikede om Bagtalelse og Sladder, sagde: „Naar Christne nedværdige sig saa dybt, at de ville skade Andre ved Løgn og urigtige Fremstillinger, skulde de erindre, at da Djævelen tvistede med Erkeengelen om Mose Legeme, vilde Herren ikke tillade Erkeengelen at fremføre nogen Bespottelse mod Djævelen; og førend de kunne bevise, at deres Modpart er værre end Djævelen, og at de selv ere bedre end Erkeengelen, fordrer Bibelen, at de skulle holde deres Mund og passe deres egne Sager."

En lys Tanke. „Ingen kunne bevise af Bibelen, at de have Ret til at bestænke smaa Børn," sagde en Mand til en anden, der vilde forsvare denne Ceremoni. „Nei," lød det vise Svar, „men jeg skal sige Dig, hvoraf det kommer. Bibelen blev skrevet før Barnedaaben blev opfundet, og saaledes kunde man ikke faae Noget om den indført!"

Den lystige Barbeer. En Student, en skaldet Mand og en Barbeer reiste sammen og bleve enige om at vaage to Timer hver om Natten for Sikkerheds Skyld. Barberen fik den første Vagt; men da han begyndte at blive træt, studeerte han paa, hvad han skulde fordrive Tiden med, og endelig faldt det ham ind at barbere alt Haaret af Studentens Hoved, medens denne laa i dyb Søvn; derpaa vækkede han ham, da hans Tour til at staae Vagt kom. Studenten, halv vaagen og halv sovende, gned sine Øine og kløede sit Hoved; men da han opdagede, det var uden Haar, raabte han: „Din Gavtyv af en Barbeer, Du har vækket den Skaldede istedetfor mig!" hvorpaa han atter lagde sig ned og fortsatte sin afbrudte Søvn.

Nyheder.

Der har staaet et Slag mellem Montenegrinerne og Tyrkerne ved Duga den 16de April. Kampen, hvori 7—8,000 Montenegrinere og 3,000 Insurgenter toge Deel, varede i 6 Timer. Otte Gange angrebe Montenegrinerne og Insurgenterne

Tyrkernes Stilling, og ligesaa ofte bleve de slagne tilbage med betydelige Tab, og da tilsidst Derwisch Pascha ankom til Kamppladsen med to Batailloner og frisk Munition, maatte Montenegrinerne trække sig tilbage paa alle Punkter, efterladende 630 Døde paa Valpladsen. Hvormange Døde og Saarede de desforuden have fort med sig, veed man ikke. Over 400 lange Geværer, foruden en stor Mængde andre Vaaben, faldt i Tyrkernes Hænder. Disse havde et Tab af 353 Døde og 77 Saarede, og paa begge Sider ere mange Chefer og Officerer blandt de Faldne og Saarede. Efter montenegrinske Beretninger have Tyrkerne havt et Tab af 2,500 Mand. Efterat Omer Pascha havde erfaret, at Montenegrinerne vedbleve at samle sig ved Duga, gav han Derwisch Pascha Ordre til at trække sig tilbage til Krstak og der at concentrere alle til hans Disposition staaende Tropper.

Nøden mellem Bomuldsarbeiderne i Lancashire er overordentlig stor og har næsten antaget Charakteer af en national Ulykke. Kun faa Fabrikanter formaae at beskjæftige deres Arbeidere de halve Dage om Ugen, og mange af de største Etablissementer staae aldeles stille. Arbeidernes tarvelige Spareskillinger ere naturligviis forlængst gaaede med, saa at Mange af dem ikke have det tørre Brød. Den private Velgjørenhed, saa storartet denne ogsaa er i England, forslaaer her ikke til at hjælpe, og man er derfor beredt paa, hvis Krisen i Amerika varer længere, at Staten ved et dybt Greb i sin Kasse maa afhjælpe den værste Nød.

I Staden Kingston paa Jamaica har en betydelig Ildebrand i faa Timer ødelagt flere Gader og betydelige Vareoplag. Skaden anslaaes til circa 2 Millioner Rdlr., hvoraf meget Lidet var assureret.

Fra Krigsskuepladsen i Amerika er intet væsentligt Nyt; der finder jevnlig mindre Træfninger Sted.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.